

stemt Modstander af bliver indrømmet andre fideordnede Sagførere. Jeg veed nok, at en væsentlig Grund dertil ligger i, at Danmark er saa lille et Land, som det virkelig er. Jeg vil begynde med at sige, at man møder jo Kontrollen allerede, naar man skal være Sagførerfuldmægtig. Sagførerfuldmægtigene skulle altsaa, naar de tænke paa at blive Sagførere, have den Erklæring fra Sagførerraadet, som omhandles i Lovens § 36, om at de tilfredsstillende nogle Betingelser, som der ere nævnte. Jeg vil med § 33 — som jeg senere skal komme tilbage til — i Grindring sige, at jeg er ganske overbevist om, at hvis en saadan Bestemmelse som § 36 havde eksisteret den Gang, jeg skulde have været Sagfører, var jeg næppe nogenstunde blevet det; thi jeg er ganske sikker paa, at Sagførerraadets Majoritet vilde have fundet, at jeg ikke havde viist den „Agtelse for Statsmyndighederne“, som man egentlig burde vise, og det tror jeg vilde blive gennemført i grumme mange Forhold, og at man netop med forskjellige Strømninger i høj Grad rifikerer den Slags Ting i dette Land. Jeg vil derfor, skjøndt jeg ikke sjældent, men endog flere Gange har haft den Fornøjelse at have den høitærede Justitsministers Aktion paa mig, dog hellere leve under ham som Sagfører til min Dødsdag end overantvorde min Stilling og Bedømmelsen af mine Vilkaar til Sagførerraadet her i Landet. Det kan jeg forjikke ham om ganske oprigtig. Det skulde ikke forundre mig meget, om man i enkelte Provindser kom saa vidt, at det blev en Betingelse for at blive Sagfører, at man var Livjæger om Formiddagen og maaste Midnatssmissioner om Aftenen. Sa det skulde ikke i fjerneste Maade forundre mig, og derfor siger jeg, at jeg ønsker mine Vilkaar bestemte af Justitsministeren og Domstolene. Særlig ønsker jeg det i allerhøieste Grad, naar Bestemmelsen kommer til at lyde som i denne Lovs § 33, paa Nøiagtighed, Paalidelighed samt Agtelse for Statsmyndighederne. Jeg maa nu sige, at jeg har befundet mig rigtig vel ved, at have saadan, hvad man kalder, Ringeaagtelse for Statsmyndighederne i en Narrætte, det skylder jeg forresten at sige. Udover den, som den daglige Høflighed medfører, er jeg bange for, at det skulde blive fortolket til, at man kommer i Linie omtrent praktisk set med den Respekt, man i Folge Loven skal nære for Kongen, Statsmagtens Indehaver, det er jeg meget bange for, at overfor Sagførere, som man vilde svække i deres Stilling, vilde det blive benyttet paa denne Maade. Men dertil kommer, at selv det Afhængighedsforhold, hvori Sagføreren kommer til at staa til de offentlige Myndig-

heder, afføder naturlig al den Høflighed og forretningsmæssige Agtelse, som overhovedet behøves. Enhver Sagfører er paa saa mange Punkter afhængig af Administrationen, af den Ret, ved hvilken han procederer, af det Kantekontor, til hvilket han staa i stadigt Forhold, af den Skifteret, under hvilken han som Kurator for Umyndige eller som Mødende for Arvinger, arbejder, at der ganske naturlig deraf vil opstaa den fornødne Høflighed og forretningsmæssige Agtelse, som der vistnok heller ikke kan paavises noget virkelig Brud paa. Lovforslaget, som det her foreligger, vil derimod meget let kunne blive et Angreb paa, hvad man pleier at kalde Strankens Frihed. Den almindelige forretningsmæssige Høflighed vil Enhver, som er afhængig af Statsmyndighederne, og som gjerne vil behandles ordentlig, ganske vist vise af et godt Hjerte, fordi den i sig selv er naturlig; men skulde det komme dertil, at man f. Ex. først fandt paa at dømme en Mand i en Sag for usømmelig Procedure, maaste i en Sag om Gendarmer eller i en Sag om den Del af Politiet, under hvilken Prostitutionen forterer — det er jo ogsaa en Statsmyndighed, — i en saadan Sag kunde der skrives adskillige Ting, som man kunde tage fat paa — og at man saa fremlagde det, han havde skrevet, kunde man, naar det var en Mand, hvem man vilde til Livs, let finde ud, at der stod et Ord, som stred mod Agtelsen for Statsmyndighederne. Desuden, dette med Agtelse for Statsmyndighederne er i Grunden i sig selv noget Snak, som det ikke paahviler Autoriteterne eller Noget somhelst at vaage over. Det paahviler Politiet og Justitsministeriet at vaage over, at Tingen begaar Forbrydelser eller gjøre Forsøg paa at vælte Statsmyndighederne paa en uberettiget Maade, men at forlange i ubestemte Udtryk Agtelse for Statsmyndighederne forekommer mig at være Noget, der strider mod de naturlige Menneskerettigheder. Naar man ikke kan rammes af Injurielovgivning, som netop paa det Punkt er meget streng, og som navnlig anvender meget strenge Straffe mod Fornærmelse af Statsmyndigheder, saa forekommer det mig rigtigt nok, at det er i den almindelige Friheds Interesse, at man har Ret til at sige: Den og den Statsmyndighed trænger meget haardt til at undergraves og fortjener grumme ringe Agtelse. Det forekommer mig at maatte være en Ret — naturligvis for Venstremænd. Jeg vilde meget beklage, netop af Hensyn til de Former, man har for De, om saadanne Bestemmelser nogenstunde skulde blive Lov i dette Land. Selv saadant Noget som Unøiagtighed og Upaalidelighed er det meget